

treta, que la millor de les Juntes era força exigent, força més opressora que cap client particular per mala carnadura que a aquest se suposà.

Abans, li calia al metge de poble, per a viure-hi tranquil, que *sapigués fer* la gara-gara al cacic que hi hagués en *domine*; avui, amb les ditxoses contractes collectives, la llavor de cacic ha granat força, i ja no és un, sino que són una colla i que sovint se renoven, ço que fa, que el metge, per aguantar-se, necessiti una gran traça, que no sempre és té, ni de vegades deixa gaire ben parada la *dignitat* professional i propi decor. Aquesta Junta, si ho creu necessari (i sempre per dissort del metge, li ho creurà de necessari) li farà càrrecs perquè a un malalt no li fa dues o més visites, perquè aquell dia va anar-se'n a passeig i, ço que encara és més escandalosament feridor, perquè no renyeix amb el company, potser l'únic que la sort li hagi portat a aquell poble, però que està al servei dels de la vorera dels del davant de la seva Junta, etc.

Aquell qui, en llegint aquestes mal-girbades ratlles gosi mofar-se d'aquell dissortat company o al revés se'n senti pietosament escandalitzat i potser rebelar-se-li l'esperit, que tingui en compte que aquella seva Junta és la que paga la mesada i que al company que viu d'una d'aquestes contractes li caldrà indisposar-se amb algun dels individus d'aquella Junta i fins potser n'hi haurà prou amb que sigui amb algun allegat als mateixos, per caure en desgràcia davant de *tot* el poble, comproment-se o comproment-li així el pa. De manera que la vida professional, en el poble, del company amb contracta colectiva, no està pass lligada a la seva suficiència científica, ni en la seva honradesa, sinó únicament i exclusiva a l'albir de la, molt sovint, indesitjable Junta de veïns.

Fins aquí, però, hem retret i escatit alguns desventatges, no pas tots ni molt menys, de les contractes collectives, però tots ells, en certa manera, pot dir-se que són d'ordre moral, mentre que d'altres n'hi ha que de dret van en contra del propi *interés* material del metge.

Ordinàriament en tots els pobles, on aquelles son implantades, tot i tributant en conjunt 6.000 pessetes (mai acostumen a ésser més), hi ha una escandalosa desproporció tributària, i es té ben poc en compte la potencialitat econòmica dels igualats i àdhuc hi ha pobles en els quals quasi pot dir-se que tenen una quota úni-

ca, ço que, demés d'ésser injust, és fortament en perjudici del metge i profit del ric, que mantes vegades paga una quantitat irrisòria, quasi vergonyant... A Riudoms i a tot arreu trobariem d'això forces casos pràctics. Hi ha aquí família que, pagant 600 pessetes anyals de contribució rústega, per Igualada, essent d'una Germandat, pagava 6 pessetes anyals i avui amb contracta particular i escrita en paga 80. Qui pot calcular quantes famílies com aquesta arreu de Catalunya estrafalàriament s'arredocen i xopluguen en Germandats, Mutualitats, etc., i quin perjudici ocasionen a la classe? Quantes Germandats, Companyies d'Assegurances i Mutualitats fan el seu agost en perjudici nostre perquè VOLEM?

Tenim el sacratíssim deure moral i de consciència d'atendre i assistir gratuïtament el pobre necessitat i mòdicament el modest treballador però si, com diu el Dr. Proubasta, pensem en els metges que avui hi ha sobrers i en els que hi haurà demà, a l'adinerat molt just és que li cobrem el que proporcionadament li pertoca i en consciència valgui el nostre treball, i que sempre, de segur, serà força menys que ço que voluntàriament i pròdiga esmerça sovint en futeses.

Crec, com deia al començar, que les Germandats i Juntes de veïns són per als metges de poble ço que les Companyies d'Assegurances són per al metge de les Capitals.

Tant les unes com les altres propugnen i treballen per a vestir-nos de lliurea.

Tant les unes com les altres, econòmicament parlant, poden ésser-nos la mortalla.

A la nostra mà està el privar-los-ho.

Vull creure'm que un bon mitjà a emprar per a defensar-nos-en seria, tant pel metge de ciutat com pel de poble, ço que he avençat ja, la Contracta escrita de Igualada particular.

En el número 57 del *Butlletí* s'hi copia el model de les que primerament vàrem servir-nos amb el Dr. Martí i que avui hem canviat per la següent, per considerar-la més apropiat.

Diuen així: a la cara de davant:

«A Selva del Camp, al dia primer de gener de mil nou cents..... entre el metge don Joaquim Monné i Prats i el veï de la present D..... que viu al carrer ....., núm. ...., lliure i espontàniament convenen la present contracta d'igualada regulada per les condicions aprovades per la